

Volgnummer van de kamer
Datum van uitspraak 14/06/2017
Register der verzoekschriften 17/709/B
Repertoriumnummer 2017 /

Niet aan te bieden aan de ontvanger

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

BESCHIKKING

Voorzitter

Aangeboden op
Niet te registreren

Reg. der verzoekschriften
14 -06- 2017
Nr. 14/14091B

2016105 – 14/03/2017

EENZIJDIG VERZOEKSCHRIFT in Kort Geding artikel 584 al. 3 Ger. Wetboek

Op verzoek van :

██████████ 1820 STEENOKKERZEEL, transitcentrum Caricole, Tervuuresesteeweg 302, van rwandese nationaliteit, geboren te Rwezamenyo 25/05/1988, woonstkeuze doend op het kantoor van haar raadsman Moskoustraat 2 te 1060 BRUSSEL.

Met als advocaat : Bob BRIJS, Moskoustraat 2 te 1060 BRUSSEL

Verzoeker zet uiteen :

De BELGISCHE STAAT vertegenwoordigd door **De Staatssecretaris voor asiel en migratie, belast met administrative vereenvoudiging toegevoegd aan de minister van veiligheid en Binnenlandse Zaken,** Theo FRANCKEN, met kabinet te 1000 BRUSSEL, Lambermonstraat 2, heeft bij haar orgaan de Dienst vreemdelingenzaken een beslissing genomen op 12/06/2017 inzake een aanvraag om medische redenen ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze beslissing is **betekend** op 14/06/017 aan verzoekster, in gesloten centrum, en medegedeeld aan haar advocaat om 12.16u.

Onmiddellijk daaropvolgend bij fax van 12.19u ontvangt de raadsman van verzoekster de melding dat op 15/06/2017 al onmiddellijk een **repatriëring** voorzien is om 10.40u.

Verzoekster vraag op éénzijdig verzoekschrift, omwille van absolute noodzakelijkheid, om verbod tot repatriëren in te stellen.

Het behoort aan de rechtbank volledige toelichting te geven omtrent het verzoek tot tussenkomst op éénzijdig verzoekschrift in kort geding.

* * *

1.

Verzoekster, van rwandese nationaliteit, geboren te Rwezamenyo 25/05/1988, is aangekomen op het Belgisch grondgebied op 06/11/2016.

Zij diende een asielaanvraag in op 14.11.2016 en op 23.12.2016 nam het CGVS een weigeringsbeslissing, bevestigd op 30.01.2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster heeft op 03.02.2017 een nieuwe asielaanvraag ingediend op basis van 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest van 07/03/2017 werd ook die aanvraag verworpen.

Op 03/02/2017 werd een beslissing tot teruggrijping genomen ten aanzien van verzoekster.

Op 08/03/2017 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag tot verblijf om ernstige medische redenen.

Op 09/03/2017 werd een beslissing genomen om deze aanvraag niet aanmerking te nemen stellend dat deze aanvraag niet openstaat voor verzoekster aangezien zij zich niet op het Belgische grondgebied bevindt.

De gegeven motivering van die beslissing stelt meer precies :

In antwoord op uw brief van 08.03.2017 deel ik u mede dat de mogelijkheid om een aanvraag tot het bekomen van een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in te dienen, slechts open staat voor vreemdelingen die op het Belgisch grondgebied verblijven.

Aangezien mevr. [REDACTED] het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot teruggrijping, die haar op 03.02.2017 betekend werd en in toepassing van art 74/5 van de voornoemde wet, in afwachting van de uitvoering van deze beslissing, in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats wordt vastgehouden, werd haar geen toegang tot het Belgisch grondgebied verleend. Alhoewel de transitzone en de gesloten centra, concreet gezien, deel uitmaken van het Belgisch grondgebied, is het daarentegen duidelijk dat de pertinente bepalingen van de Schengengrenscodex (artikel 4) en van de Wet van 15 december 1980 (artikel 4bis) een punt vastleggen waar de vreemdelingen administratiefrechtelijk het grondgebied betreden, en dat de Koninklijke Besluiten van 01.03.1994, 09.07.1998 en 13.05.1999 de juridische fictie creëren waarbij de gesloten centra worden gelijkgesteld met een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Het is dan ook zo dat, volgens de bepalingen van de Schengengrenscodex de buitengrens van het Schengengrondgebied via een erkende grensdoorlaatpost, moet worden overschreden.

Aangezien mevr. [REDACTED] deze grensdoorlaatpost niet heeft overschreden, heeft zij administratiefrechtelijk het grondgebied niet betreden en heeft zij a fortiori er geen verblijf in de zin van de Schengengrenscodex en de wet.

In tegenstelling tot hetgeen voorzien is door de bepalingen inzake asiel, maakt artikel 9ter van het verblijf op het grondgebied echter een conditio sine qua non voor zijn toepassing. Beide situaties zijn dan ook objectief verschillend: de ene betreft een vreemdeling die voor zijn overheden moet vluchten, de andere betreft een vreemdeling die de nodige stappen kan nemen in zijn land van herkomst.

Rekening houdend met deze conditio sine qua non kan het artikel 9ter niet toegepast worden op mevr. Ingabire, Diane voor wie het vrij stond om een visum of een toelating tot verblijf omwille van medische redenen aan te vragen bij de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordiging in haar land van herkomst

Tot slot, gezien de ingeroepen medische redenen, zal, conform art.3 van het EVRM, voor elke verwijdering het doktersadvies gevraagd worden omtrent de mogelijkheid tot uitvoering van de teruggrijping,

Op 09/03/2017, dezelfde dag, werd, zonder de medische toestand van betrokkene in overweging te nemen, een poging tot repatriëring ondernomen waarna mevrouw opnieuw werd opgesloten.

Op 15/03/2017 heeft verzoekster een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing omdat de redenering van het orgaan van verwerende partij een manifeste beoordelingsfout uitmaakt en waarbij zij meende dat de indiening van de aanvraag wel mogelijk is voor haar.

Het beroep dat verzoekster instelde had geen schorsende werking in de zin van artikel 39/79 Vw..

Een nieuwe vlucht naar Kigali werd voorzien voor 04/04/2017.

2.

Verzoekster heeft de **Kort Geding rechter** gevat bij dagvaarding van 17/03/2017 om deze te verzoeken de terugdrijving te verbieden op straffe van een dwangsom.

De Kort Geding rechter heeft een repatriëringsverbod ingesteld BIJ BESCHIKKING VAN 29/03/2017 (stuk 2) op verbeurte van een dwangsom van 10.000 €.

Deze is betekend aan kabinet FRANKEN op 31/03/2017.

De vlucht van 04/04/2017 werd geannuleerd.

Mevrouw is opgesloten gebleven op grond van artikel 74/5§1, 2° van de vreemdelingenwet bij beslissing van 03/02/2017.

3.

Tegen de beschikking in kort geding werd een beroep aangetekend door de Belgische Staat, zaak die hangt onder 2017/KR/18 voor het Hof van Beroep te Brussel.

Die zaak wordt pas behandeld op 19/09/2017.

Bij beslissing van 8.05.2017 werd de aanhouding verlengd door de Dienst Vreemdelingenzaken met twee maanden – dus tot 07.07.2017.

4.

Verder is de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandeld op de zitting van de IV e Kamer op 22/05/2017.

Bij arrest van 2 juni 2017 nr. 187.922 (stuk 3) wordt de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken **VERNIETIGD** en de Raad heeft de houding van de Dienst vreemdelingenzaken gesanctionneerd op dezelfde gronden als diegene die de kort geding rechter reeds eerder tot het verbod tot repatriëring hadden gebracht.

Meer bepaald stelde de rechter in zijn motivering :

" Het feit dat verweerder een formeel standpunt dient in te nemen omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen biedt ook de garantie dat verzoekster de mogelijkheid heeft om haar rechtsmiddelen te laten gelden indien zij van mening zou zijn dat de beslissing van verweerder zou aangetast zijn door een onwettigheid. Eendergelijke garantie is er niet bij de louter belofte van verweerder dat een terugdrijving pas zal worden doorgevoerd nadat is onderzocht of artikel 3 van het EVRM hiertoe geen beletsel vormt."

5.

Verzoekster heeft het recht een administratief kort geding in te leiden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Zij moet dit doen binnen de zeer korte termijn van 5 dagen.

Artikel 39/57 §1 voorziet inderdaad :

§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :
*1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering; 2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot nietinoverwegingneming; 3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot nietinoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot nietinoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot nietinoverwegingneming." De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. **Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen. vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.***

Door een repatriëring te voorzien op 15/06/2017 om 10.40 u oftewel minder dan 24 u na de betekening van de uitgebreide beslissing inzake 9ter Vw is geen sprake van een effectief beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Verzoekster kan onmogelijk op ernstige manier de Raad in administratief kort geding vatten en wil op een eerlijke manier haar verweer laten gelden.

Door de feitelijkheid die wordt begaan is dit niet mogelijk.

Verzoeker vordert dan ook opnieuw een verbod tot repatriëring in te stellen.

BEVOEGDHEID VAN DE KORT GEDING RECHTER

Verzoekster geeft aan dat de burgerlijke rechter bevoegd is om van de huidige vordering kennis te nemen.

De rechtspraak en rechtsleer aanvaardt de bevoegdheid van de burgerlijke rechter in geval subjectieve rechten in het geding zijn.

Cass. 25 avril 1990, *Pas. I*, 387, in die zin eveneens : Trib. 1er Instance Bruxelles, référés, 1er juillet 2005, www.sdj.be.

« la loi du 19 juillet 1991 créant le référé administratif et confiant au Conseil d'Etat la compétence exclusive d'ordonner la suspension d'un acte ou d'un règlement d'une autorité administrative qui est susceptible d'être annulé en vertu de l'art. 14 des lois coordonnées du Conseil d'Etat n'a pas supprimé le principe constitutionnel attribuant aux cours et tribunaux compétence pour connaître d'une contestation relative à un droit subjectif¹».

De wet van 19 juli 1991 die het administratief kort geding instelde en die de exclusieve bevoegdheid geeft aan de raad van State om de schorsing van een beslissing of reglement van een administratieve overheid te bevelen die vatbaar is voor een annulatieberoep op grond van artikel 14 van de Gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft het grondwettelijk principe dat aan de rechtbanken en hoven de bevoegdheid geeft om kennis te nemen van de betwisting omtrent een subjectief recht niet afgeschaft.

De doctrine bevestigt :

F. Tulkens, "les arrêtés du 17 novembre 1994 de la Cour de cassation, ou les difficultés des articles 144 et 145 de la Constitution », J.P., 1995, pp. 28 à 31 :

Par ailleurs, *« le Conseil d'Etat n'est pas compétent lorsque l'acte individuel attaqué consiste dans le refus d'une autorité administrative d'exécuter une obligation qui correspond à un droit subjectif du requérant. En l'espèce, il s'agissait du droit d'être inscrit dans les registres de la population. Le droit subjectif est caractérisé par le pouvoir qu'il confère à son titulaire d'exiger d'un tiers un comportement déterminé. »²*

"De Raad van State is niet bevoegd wanneer de individuele aangevochten beslissing erin bestaat dat een administratieve overheid een verplichting weigert uit te voeren die overeenstemt met een subjectief recht van de verzoeker. In casu ging het over het recht op inschrijving in de bevolkingsregisters. Het subjectief recht wordt gekenmerkt door de macht die het aan zijn houder toekent om een bepaald gedrag van een derde te eisen."

O.m. Antwerpen (KG) 26 januari 1999, *AJT* 1999-00, 206; Brussel (KG) 17 februari 2000, *AJT* 2000-01, 706; 14 april 2005, *JT* 2006, 397.

Deze analyse is ook van toepassing op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beginselen worden immers niet gewijzigd door de wet van 15 september 2006, waarbij de RvV bevoegd wordt i.p.v. de RvS (in die zin : Brussel (KG) 12 oktober 2009, A.R. nr. 2008/KR/247, onuitg.; Luik (KG) 13 februari 2014, *Rev.dr.étr.* 2014, 52; KG Brussel 30 juli 2012, *JT* 2012, 780);

¹ Cass. 25 avril 1990, *Pas. I*, 387, en ce sens également: Trib. 1er Instance Bruxelles, référés, 1er juillet 2005, www.sdj.be.

² F. Tulkens, "les arrêtés du 17 novembre 1994 de la Cour de cassation, ou les difficultés des articles 144 et 145 de la Constitution », J.P., 1995, pp. 28 à 31

In dezelfde zin de doctrine : Jacques SALMON, Jacques JAUMOTTE en Eric THIBAUT, *Le Conseil d'Etat de Belgique*, 2012, 1515. Zie ook Dirk VANHEULE, "Raakpunten van het vreemdelingen- en het burgerlijk recht" en Dirk LINDEMANS, "Cumulatie van administratief en civiel kort geding", beiden in *Postuniversitaire cyclus Willy Delva 1996-97, Publiekrecht – De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht*, 1997, resp. 411-420 en 315-337; Dirk LINDEMANS, "De afbakening van de bevoegdheid/rechtsmacht tussen de justitiële en de administratieve kort gedingrechter", *P&B*, 1997, 184-202; Sylvie SAROLEA, "Le référé civil en droit des étrangers: parachute ou paravent?", in Jacques ENGLEBERT en Hakim BOULARBAH (eds.), *Le référé judiciaire*, 2003, 389-421; Isabelle SCHIPPERS, "Les compétences respectives du juge judiciaire et du juge administratif révisitées en droit des étrangers" in Paul LEWALLE (ed.), *Le contentieux administratif – questions d'actualité*, 2008, 125-143)

5. In casu laat verzoekster gelden dat zij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou oplopen aangezien er ernstige medische gronden die terugkeer verhinderen.

De overheid heeft een beslissing inzake artikel 9ter Vw. genomen en laat aan verzoekster **geen enkele mogelijkheid om deze binnen de wettelijke termijn bij uiterst dringende noodzakelijkheid aan te vechten.**

De overheid begaat aldus ALWEER een feitelijkheid die de meeste essentiële rechten van verdediging en "fair proces" schenden.

Dergelijke praktijken zijn een rechtsstaat onwaardig !!

Dat de overheid categoriek weigert om de essentiële rechten op beroep van verzoekster te respecteren.

Zij kan onmogelijk op deze korte tijd een ernstig verweer ontwikkelen voor de raad voor vreemdelingenbetwistingen.

6.

Verzoekster meent met name dat zij het recht heeft een beroep in te stellen.

7.

Bovendien wenst verzoekster de aantasting van een burgerlijk recht te voorkomen, in casu het naleven van de fysieke integriteit en het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling gewaarborgd door artikel 3 EVRM waarbij dient vastgesteld dat de procedure ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet garandeert dat dit recht wordt gerespecteerd (Cass. 15 april 2016, Rev. Dr. Etr., 193)

8.

Zij roept tevens haar subjectief recht in te kunnen beschikken over een effectief beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM om de bescherming van haar rechten geput uit artikel 3 EVRM te beschermen.

Dootr het handelen van de Dienst vreemdelingenzaken is dit onmogelijk.

Uit de recente rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat dit inhoudt dat een schorsend beroep moet openstaan (Abdida 18 december 2014, C562-13):

Dat artikel 47 garandeert dat ieder van wie door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden (ABDIDA, overweging 45 dat verwijst naar de arresten Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, punt 37, en Agroconsulting-04, C-93/12, EU:C:2013:432, punt 59)

Artikel 19, lid 2, van het Handvest bepaalt dat niemand mag worden verwijderd naar een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

Die bepaling moeten we interpreteren aan de hand van artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM daarover. Het EHRM hanteert hier een zeer hoge drempel van Ernst (de standaard uitgezet door EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42.)

Bij een repatriëring van een ernstig zieke vreemdeling naar een land met minder geschikte middelen om de ziekte te behandelen, spreken we maar van een schending van artikel 3 EVRM:

- in zeer uitzonderlijke omstandigheden
- wanneer er dwingende humanitaire overwegingen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn verbiedt lidstaten om ernstig zieke personen te repatriëren naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is wanneer die repatriëring een schending zou uitmaken van artikel 19, lid 2 van het Handvest en artikel 3 EVRM. De schade die voortvloeit uit de repatriëring moet daarvoor ernstig en onherstelbaar zijn (ABDIDA, overwegingen 47 tot 50)

Wanneer de gezondheidstoestand door de repatriëring zodanig ernstig en onomkeerbaar zou verslechteren, is in dat geval een van rechtswege schorsend beroep nodig. Dat wil zeggen dat de zieke de repatriëring moet kunnen tegenhouden tot aan de uitspraak in beroep over het terugkeerbesluit.

Artikel 47 van het Handvest garandeert een recht op een **daadwerkelijk rechtsmiddel**. Dat artikel is gebaseerd op artikel 13 EVRM.(ABDIDA, overweging 51 verwijzend naar het arrest Réexamen Arango Jaramillo e.a./EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punt 42).

Het EHRM verduidelijkte al in zijn rechtspraak dat artikel 13 een van rechtswege opschortend effect garandeert bij beroepen tegen terugkeerbesluiten wanneer er zwaarwegende gronden zijn voor een ernstig risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie met name EHRM, arresten van 26 april 2007, Gebremedhin/ Frankrijk, § 67, en 23 februari 2012, Hirsi Jamaa e.a./Italië, § 200).

9. De medische situatie van verzoekster is ernstig en het risico op schending van artikel 3 EVRM is reëel.

Uit de medische attesten die verzoekster heeft voorgebracht blijkt afdoende dat zij lijdt aan een ernstige ziekte (VIH) en dat zij tevens een ernstig post-traumatisch stress-syndroom heeft dat moet behandeld worden.

Dat de arts aangeeft dat de behandeling met Tivicay, het geneesmiddel dat verzoekster nodig heeft, in Rwanda (Afrika) naar alle waarschijnlijkheid niet voorhanden is en dat vooral de geneesmiddelen die in het algemeen in Afrika worden verstrekt om de aandoening te

behandelen in casu Atripla niet door verzoekster verdragen worden en de behandeling met een ander aanwezig medicament STOCRIN een gevaarlijke behandeling zou uitmaken gelet op haar psychiatrische toestand.

Dat bovendien haar ernstige psychiatrische toestand maakt dat zij dringend behandeling nodig heeft en de niet-behandeling daarvan de behandeling van de HIV problematiek, de complexe gynaecologische situatie van verzoekster in rekening gebracht, ernstig zou in gevaar brengen met alle gevolgen van dien (tot de dood).

Bovendien wordt de aanwezigheid van haar echtgenoot, erkend vluchteling als aangewezen en bevorderlijk aangemerkt voor haar genezing.

10.

De rechtbank is bevoegd.

HOOGDRINGENDHEID – VOORLOPIG KARAKTER- SUBJECTIEVE RECHTEN.

HOOGDRINGENDHEID

11. Er is urgentie van zodra een zeker ernstig nadeel of ongemakken maken dat een onmiddellijke beslissing noodzakelijk is en de gewone procedure niet tijdig tot een oplossing kan leiden. (Cass. 21 mars 1985 Pas 1985, I, 908)

De ingeroepen urgentie is de noodzakelijke en voldoende voorwaarde om de bevoegdheid van de rechtbank vast te stellen ; Cass. 21 mai 1987 Pas. 1987, I, 1160 ; Cass., 11 mai 1990, Pas., 1990I, 1045 ; J. VAN COMPERNOLLE et G. CLOSSET-MARCHAL « Droit Judiciaire Privé –Examen de Jurisprudence », R.C.J.B., 1999, n° 359, page 517 ; voir également : J. LAENENS, "Overzicht van rechtspraak. De bevoegdheid (1993-2000)", *T.P.R.*, 2002, (1497) 1524, qui cite : Kort Ged. Kh. Luik maart 1994, *J.L.M.B.* 1994, 676; Kort Ged. Rb. Luik 26 september 1994, *J.T* 1994, 831, note L. CHRISTIANS; Kort Ged. Rb. Luik 26 oktober 1995, *R.G.A.R.* 1997, nr. 12.791; Kort Ged. Kh. Brussel 4 oktober 1996, *T.B.H.*, 1997, 55, noot; Voorz. Kh. Kortrijk 5 mei 1997, *I.R.D.I.* 1997, 300; Brussel 10 juni 1997, *I.R.D.I.* 1997, 286

De rechter vermag de urgentie zelfs impliciet maar zeker af te leiden uit de aard van de zaak (Bruxelles, 14 février 2002, *J.T*, 2002, p. 695)

12. Verzoekster wil bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inleiden tegen de beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter en dit binnen de wettelijke termijn van 5 dagen.

Deze procedure kan er niet toe leiden dat binnen een uiterst korte termijn de repatriëring van verzoekster gepland voor morgen wordt vermeden zonder haar essentieel recht op beroep te erkennen.

Zij is opgesloten in het transitcentrum Caricole en de verwerende partij nam reeds op 09/03 een poging tot repatriëring zonder de medische toestand van verzoekster te beoordelen.

De urgentie vloeit hieruit voort uit het gegeven dat zonder de tussenkomst van de burgerlijke rechter mevrouw aan onmenselijke en vernederende behandeling zou worden onderworpen wegens gebrek aan behandeling in het land van herkomst en zij niet haar essentieel recht op beroep kan uitoefenen.

8. Verzoekster heeft bovendien een echtgenoot op het Belgisch grondgebied, erkend als vluchteling, die werkt en haar ten laste kan nemen, financieel en emotioneel.

De urgentie staat vast er is manifest ABSOLUTE NOODZAKELIJKHEID voor de tussenkomst van de rechter reden waarom verzoekster terecht op éénzijdig verzoekschrift uw rechtbank vat.

Zonder tussenkomst van de rechter op eenzijdig verzoekschrift zal verzoekster onder escorte gerepatriëerd worden en zal zij geen beroep kunnen instellen.

VOORLOPIG KARAKTER

Het voorlopig karakter van de gevraagde maatregel kan niet worden betwist en is er enkel op gericht voorlopig verbod op te leggen aan de verwerende partij om verzoekster terug te drijven en gedwongen te repatriëren binnen de termijn van 5 dagen die zij heeft om een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen en tot zolang de raad voor vreemdelingenbetwistingen zich niet heeft uitgesproken over het verzoekschrift tot schorsing bij UDN procedure en dit om te vermijden dat een subjectief recht in hoofde van verzoekster zou worden geschonden.

Het verbod om te repatriëren verandert niets aan de rechten van de overheid om, in toepassing van wettelijke regels, rekening houdend met de toekomstige positie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, opnieuw standpunt in te nemen.

De rechten van gedaagde worden dus niet definitief geschaad.

SUBJECTIEVE RECHTEN

Zoals hierboven aangetoond onder punt 3 en 4 zijn manifest subjectieve rechten bedreigd waarvoor de tussenkomst van de rechtbank noodzakelijk is om deze te garanderen daar waar de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die garantie niet biedt.

DWANGSOM

Verzoekster vraagt om de voorlopige tenuitvoerlegging van de beschikking in kort geding op de minuuttop verbeurte van een dwangsom omdat dit, gelet op de houding van de overheid, die eerder een poging tot repatriëring ondernam, de enige garantie is op het respecteren van het op te leggen verbod.

Bevoegde rechtbank : DE NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG te BRUSSEL ZETELEND IN KORT GEDING, gevat op eenzijdig verzoekschrift,

DISPOSITIEF

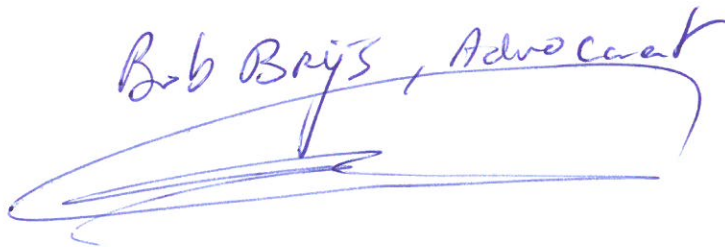
De vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Aan de Belgische Staat verbod op te leggen verzoekster te repatriëren of enige maatregel te nemen of uit te voeren ter verwijdering van het grondgebied of ter teruggrijving tussen nu en 5 dagen en tot zolang de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet heeft uitgesproken over het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de beslissing inzake 9ter Vreemdelingenwet van 12/06/2017, betekend aan verzoekster op 14/06/2017 en dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 50.000 € bij het niet respecteren van het verbod vanaf de tussengekomen beschikking.

De Belgische staat te veroordelen tot de kosten van het geding, inclusief de kosten van dagvaarding in kort geding en de rechtsplegingsvergoeding van 1.440 €.

De beschikking uitvoerbaar te verklaren op de minuut, bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal of beroep en zonder aanbod van kantonnement.

Bob Brijs, Advocaat

Register der verzoekschriften nr. 17/709/B

In zake van: mevr [REDACTED]

Advocaat: mr Bob BRIJS

Beschikking

Wij, mevrouw A. DEVENYNS, Ondervoorzitter bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, aangeduid om de Voorzitter te vervangen,

Bijgestaan door mevrouw C. DE PAEPE, afgevaardigd griffier,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Gezien het voorafgaand verzoekschrift en artikel 584 al. 3 van het Gerechtelijk Wetboek.

Er is sprake van volstrekte noodzakelijkheid nu de repatriëring van verzoekster gepland staat voor morgen, 15 juni 2017 om 10u.40.

Ook komen de aanspraken van verzoekster rechtmatig voor. Verzoekster dient over de mogelijkheid te beschikken om tegen de tweede weigeringsbeslissing van 12 juni 2017, die haar vandaag ter kennis werd gebracht, binnen de vijf dagen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Deze schorsingsvordering is, in tegenstelling tot de gewone schorsingsvordering, wel schorsend.

Binnen deze termijn is het de Belgische Staat verboden om verzoekster te laten uitdrijven. Van zodra verzoekster haar 'uitzonderlijke' schorsingsvordering heeft ingediend, zal de Belgische Staat, in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verzoekster ook niet kunnen uitdrijven gelet op het wettelijk schorsend karakter van de vordering.

Omwille van de eerdere pogingen tot repatriëring wordt ook voor de naleving van dit verbod een dwangsom opgelegd.

OM DEZE REDENEN,

Verklaren huidig verzoek ontvankelijk en gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

Verbiedt aan de Belgische Staat om verzoekster te repatriëren tot na het verstrijken van de termijn om tegen de beslissing van 12 juni 2017 een vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid in te dienen, onder verbeurte van een éénmalige dwangsom van 5.000 €;

Verklaart huidige beschikking uitvoerbaar op de minuut.

Gegeven in raadkamer op het Justitiepaleis – bijgebouw Montesquieu – te Brussel,

op 14 JUNI 2017

C. DE PAEPE

A. DEVENYNS